

Cultura - artă

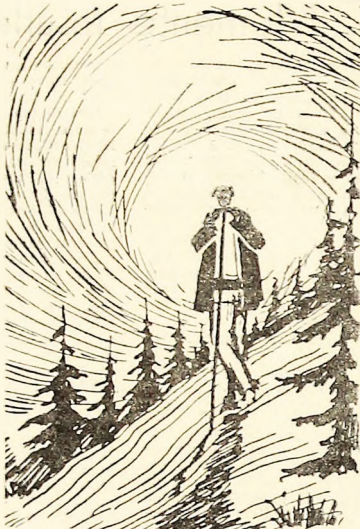

IMN Partidului

Inalte-și munții fără moarte
Piscuri semețe către nori,
Să îți zîmbească de departe
Delta cu berze și cocori,
Câmpurile cu grîne cheme
Cîntec înalt peste Carpați
Cînd tu te-nalți adine din vreme
Ca drumul drept să ni-l arăți!
Slăvim aceste întelepte
Vise de aur și grădini,
Și gîndurile tale drepte
Ca niște trepte de lumină!

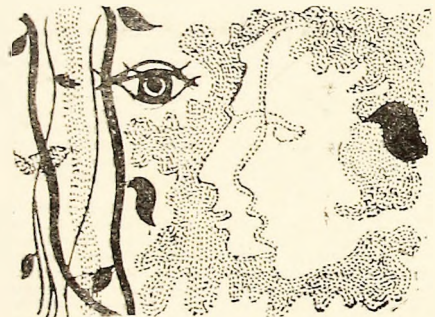
TRISTEȚE CU ZÎMBET

Peste copilăria mea, se pare,
Pe care o credeam nemuritoare,
Din ce în ce mai mult se-aseară-alea
Un cîmîlir de sirme și antene.
Și uit din ce în ce mai mult că Ea,
Copilăria rustică a mea,
Partind opincii ureca goruni și stepii
Să prindă luna-n mîini prin Apuseii,
Sau cum a prins-o troază și tîmire
Văzînd un tren în cartea de citire...
Hei, prin păduri cînta în toată vara
Copilăria mea de vis, hoinara!
Pe la verbări spunea uimindu-și motii
(Ce lacrimău de strămoșești emoții)
Întru mîndria satului
„Cînele soldatului”...
O, unde-ți sint năvele tîlinci,
Copilărie tandră cu opincii?

TINEREȚE

Nu mai ești de mult
pe lingă mine,
Mă lovești din zări
cu pumnii subțiri.
Pumnii tăi mă dor,
dar nu știu cine
Mă pancează trist
cu amintiri.
Trece toful,
n-o să mă mai doară...
(Moartea are
neînvinșu-i mers)
Am să mă prefac
în primăvară
Agățat de-un fir de univers...
M. RUSescu

Corespondența lui Georges Sand

În Ediția Garnier din Paris a apărut o nouă ediție în șapte volume a corespondenței scriitorului Georges Sand. Față de edițiile precedente, actuala apariție se distinge prin volumul mare de documente însoțite de note critice numeroase. Cele șapte

volume cuprind 12.000 scrisori ale celebrei scriitoare dintre care 8.000 nu au fost cunoscute pînă acum. Deoarece multe din scrisorile sînt adresate scriitorilor, pictorilor, actorilor, oamenilor politici contemporani ei, ele prezintă o deosebită valoare pentru cunoașterea epocii respective.

Și cail se împușcă, nu-i așa?

În cursul anilor 1950, în timpul marii crize economice din Statele Unite, a apărut și s-a dezvoltat un nou gen de spectacol — „maratonul dansului” în care concurenții trebuie să recite cât mai mult cu puțință pe rîng. Grupul în euforie, dansatorii n-aveau dreptul decât în 10 minute de odihnă din două în două ore, ziua și noaptea. Astfel se prelungea maratonul mai de oare...

...Mîhnirea unui băiețel nu poate schimba nimic atunci cînd calul cadează și își rupe un picior în cădere, pentru că nu mai poate să alerge și pentru a-l scuti de suferință, trebuie împușcat. Adult, băutul va da jără să existe locuitor de grație unei femei pe care o iubește deoarece societatea a făcut din ea o ființă străbînă și disperată. Și acestea sînt noțiunile dramatice extreme ale filmului, regizat de Sydney Pollak.

În distribuție actrița Jane Fonda, Michael Sarazin, Gig Young (în Rocky). Filmul a fost distins cu premiile „Oscar 1969” și „Globul de aur 1969” (anvelope pentru interpretarea actorului Gig Young) și „Taormina 1970” pentru cel mai bun film. E un film contestat pentru că nu se mulțumește să denunțe unele adevăruri într-o manieră teoretică, ci le aruncă în fața publicului, drept dovezi.

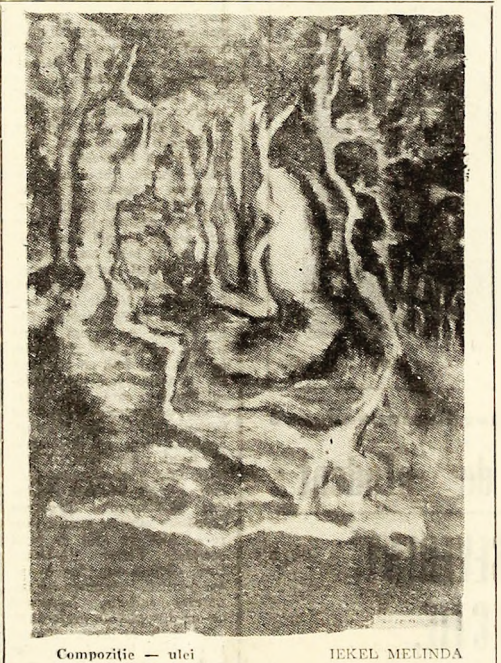
Pe ecrane

Teatru în plină stradă

La 20 km de Budapesta se află orașul Szentendre, unice prin arhitectura sa și coloritul deosebit al clădirilor; numeroase case în stil rococo mărtesc străduțe întortocheate, cu curți care se întind pe coline; în piața centrală a orașului, străjuită și ea de clădiri în același stil rococo, se află o biserică veche. Pînă de curînd, Szentendre era numit orașul pictorilor; din vara anului 1970, însă, el a fost de-a dreptul „înținat” de actori. Regizorul Andras Bekes a inițiat o serie de spectacole populare pe străzile orașului, așa cum se desfășurau ele în Evul Mediu în numeroase burguri europene. Astfel de-a lungul străzilor au fost ridicate numeroase estrade iar pe garduri au apărut inscripțiile: „Intrarea liberă, puteți să vă țineți pălăria pe cap”. Înaintea fiecărui spectacol are loc un adevărat burlesc — muzicanti și comedienți cu măști distrează publicul, iar păpușarii prezintă tradiționalele spectacole populare.

Din repertoriul „Tragicomedia secolului al XVII-lea” o piesă anonimă despre Iulia Bimelici cu Răul. Povestea foarte veselă a golfului Pico și a Jutkai Borzi — prima piesă muzicală jucată la Budapesta în 1893.

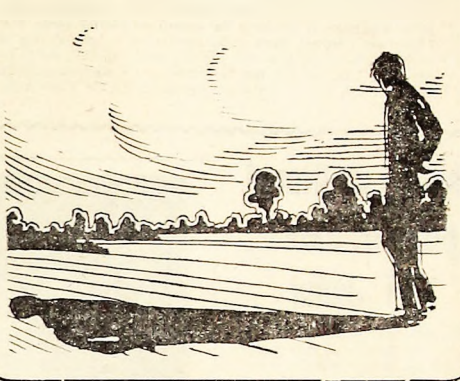
„Singular, în rolul lui Dickens”
Emlyn Williams, cunoscut dramaturg și actor american de origine engleză, interpretează de mai mulți ani rolul lui Charles Dickens citindu-și propriile opere. Debutul și l-a făcut în 1950, pe scena teatrului londonez „Criterion”, citind fragmente din proza lui Dickens sub înfățișarea romanticului englez. Spectacolele sale au, toate, același titlu: „Singular în rolul lui Charles Dickens”.

Compoziție — ulei ICKEL MELINDA

SCHIȚĂ IEPURĂȘI

Cînd se-ntoarse observă că e singur. Își aduse aminte tot ceea ce se întimplase. Gîndi că ar fi fost mai bine să nu treacă bariera orașului. Bariera era pusă și personalul se opri la semnalizare. La fereastra unui vagon, un copil cu părul cîrionțat strigă:
— Nene Răslungită, încotro?
— Și copilul făcu semn cu bălăsa. Trenul dispăruse. Răslungită era ostent și trist. Alți de trist încet se întrebă:
— Cu ce ocazie pe aici, Dumitre?
— Eh, cu niște treburî.
Se gîndi la acei răspunsuri și adăugă:
— De fapt, am plecat fără adresă...
Dar nu-i plăcu nici asta și strigă:
— Să nu-mi mai pui astfel de întrebări! Auzi, ori n-auri? Și fără să mai continue schimbă de cuvinte încet, își desfacea un nasture de la cămașă.
Se întorcea, Dumitru o luă pe strada mărgînășă pentru a ajunge cit mai curînd în oraș. Ajunse, descumpănit, la o răscruce de drumuri. Încotro? Pe unde să plece? Noaptea era noapte, puțin călduță, dar din cauza întinerului nu puteai distinge nimic. Parcă cineva îi puse picică. Se trezi spunîndu-și:
— Pardon!
— Nu face nimic, răspuse celălalt Dumitru care de obicei este amabil cu cei din jur, cu amicii îndoșobi.
— Ei, parcă tu imi ești amic, Dumitre? Hai, spune-mi, oftă el în cele din urmă.
— Se poate că da, se poate că nu. Și Dumitru descoperi teoria relativității.
— Ai grijă de tine, Dumitre, ai grijă de tine, își spuse apoi, își amintea de antirabic? Mamă, cum mi te-au găurit! Parcă erai iepure de experiență...
— Și se opri, pentru a se convinge dacă este sau nu iepure.
Și iepurele îl privi întrebător. Și el se simți jenat și își ceru scuze. Bineînțeles, necesare.
D. KEMER

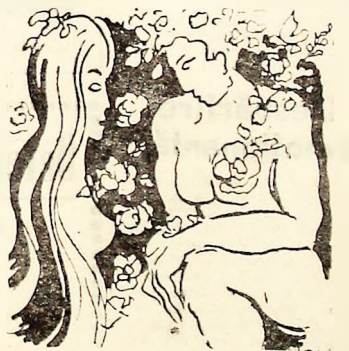

Ascultă-mă!

Viața! Unii au zis că e o luptă, alții că e un vis. Eu știu doar atât, că e frumoasă, că mi-e dragă! Ea e iubirea mea cea dintîi și cea de pe urmă. Și tocmai de aceea nu mă supăr niciodată pe ea. Mă aluiește plîsul jalnic al unora ce declară sfîrșit, că s-au săturat, că nu o mai pot suporta! Bietii nevolnici, bunii pe post de boicotoare. Eu o văd în roz. E culoarea ce imi place. Pe străzi, pe cîmp, prin magazine totul mi se pare de un roz imens și superb. Ce ai cu mine? Așa vreau eu să o văd! Adică de ce îți să fiu neapărat eu tine, să mi ve pară să totul e în neagra și să mă revăli și să bat cu pumnul în masă? Sîntem fiecare ca noi înșine și a tunci lasă-mă așa ca mine. De ce să văd că o anumită vinzătoare, un anumit ospătar, un anumit funcționar de la ghișeu, o anumită salariață de la serviciul urgent, nu se poartă frumos cu mine și cu alții? De ce să văd că nu știu care chefliu, s-a îmbălat și înjură în local, ori care pur și simplu zace în vîlăt într-un sant? Vreau să mă simt bine. Să nu văd decît roz. Pînă în ziua cînd toate culorile vor străluci la fel. Pînă atunci să-mi promit să nu obosesc mai înainte de a-mi da obolul, pentru că rozul să de vină culoarea tuturor.
E. MORARU

FLUID

Iti apartin, generație roditoare,
Tineri frumoși, prelunziți în legendă și-n zbor.
Mă-nalți alături de voi, către soare,
Și-n răstîmpuri linga inimile noastre color.
Ca pe o nostalgie a prietenilor de departe
Porți praful santeierilor, arsita, freacăntul întreg,
Lumina cîntecelor laolaltă, zăcînite, mă arde.
Dar cit mă pătrunde, abia acum înteleg.
Iti apartin, generația mea.
Cu tot ce mă bucură, cu tot ce mă doare,
Să nu ne multumim pînă cînd n-o să dea
Toate sufletele oamenilor în floare!...
I. CHIRĂȘ

AVIONUL DE HIRTIE

din vol. „Raiul de bunăvoință”

Cald. Foarte cald. Proaspăt răsunat, prețel casei se dizolvă, parcă, în aer. Soarele își lare de cap, zben-guindu-se împrumună cu gardul, cu zopronul, destră-mînd dealul, copacii și cerul. Valurile de aburi și fum se apropie, prind jucăria de hirtie ca pe un fulg, o lasă în pic, o ridică în cer, rostogolind-o jără milă. Îi schimbă direcția, la început în salturi lungi, furioase, pentru ca apoi să o scape, imprimîndu-i o plutire lină, vijelioare, ca de pasăre obosită. Un tremur scurt, de teamă, îi scutură trupul și rău și, jără să vrea, sări gardul, înăduindu-se de umbra mică și inertă a avionului, în așteptarea căderii. Dar avionul nu căzu — trecu mai departe, într-o plutire nepăsătoare, legănînd din aripă ca un zvon neașteptat, ca și cum toate glasurile și toate zvonurile s-ar fi unit într-unul singur, fîșit, surd. O clipă se pierdu în adîncul abisului și în locul lui apărură cîrduri — cîrduri de ari-oune, la fel de albe și de mici, încit tipăia de ape bleu-marine se deschise uimită, și curse peste dealul inverzit, peste casele sufocate de canicula, peste riul zgomo-tos, prefăcut în varpe lenes, care mușcă înapoi din malurile pustii. Nădușite de alergătură, înca, plosoapele îi se lăsară grele și cînd le simie plumbul cleus, tresu-

re, căuind speriat în jur; cîna din deal — casă pără-sită, ou ferestre mari, ombe — venise aproape, atit de aproape și plină de fîgădu-iri, încit obosă; gîndul lă-mără fel al apropierii, trecu, parcă nici n-ar fi fost, lăsin-du-i pămîntul tare și rece, și zădul de care se sprijină, și aerul nemiscat, greu, toa-te la un loc îi aduc miros de busuioac cunoscut, și som-nul vag de liniște, care îi moaie picioarele și mîinile, purtîndu-l de-a-bușilea pe drumul presărat cu stele și avioane mici, strălucitoare. Era plăcut să stea așa, lipit de zădul, să urmărească pluti-rea nestingherită, sigură, să vadă căto de fac și lumii ce purtau jucăria prin-te norii pustii, plini de spaimă. Acțiunile plutesc... plutesc... plutesc... Al lui e mai alb, mai frumos. „Vino jos, nebulule!” — „Vino jos, nebulule!” — Chemarea se zbate în zădul casei, în mi-șidă, somnoroasă, și cînd, sătulă de zăbul, se arun-că spre cer, avioanele se o-presc, zăpugala vibrează și din valurile ei groase, cau-tă scăpare, se lasă în pic, în-tr-o cădere fulgerătoare, rădăre care îi strînge in-i-ma într-o unică și sălbatică fîcă.
— Să pleci!...
Strigatul izbucni pe nea-ștăpate, ca o explozie, crevînd mereu, mai puternic, mai apropiat, treu în el, ur-

lind turbat: Să pleci! Să pleci! Să pleci! — se dusi mai departe, reveni să ma-cine tăcerea, să-l lovească peste față, peste ochi, peste urechi, asurzindu-l undeva, înduntru, și se trase în um-bră (nu lăruit catastrofal de piatră, pămînt și lemn putred, toate o dată, porne-te alandala, cu el!) — se ros-togolese în adine.
— De cînd? insistă Sara.
— Nu știu — răspuse vo-căea pară mai calmă, blîn-dă. Cînd l-am lăsat la ușa ta, era așa de mic, de cre-deam că-o să-înghite. Nici eu, nici Eliza. Acum totul e-n regulă.
— Ți-l-ai aruncat? bișni Sara, cu glas tremurînd de dezgust.
— Ascultă — făcu vocea, curte și nedumerita din el, ca și cum și-ar fi spus „Am căzut din pat!” Aruncă pă-truța și, țipînd, jără zgornit, se apropie de ușa. Vocele se împereze, se dublează una pe alta, ajungînd țipete juri-ouă, și Vice, care avea no-udă ani se întrebă: „Unde o fi căcut avionul? Ufff! Tare așa mi mîna cere!”
— Ascultă — făcu vocea, curte și nedumerita din el, ca și cum și-ar fi spus „Am căzut din pat!” Aruncă pă-truța și, țipînd, jără zgornit, se apropie de ușa. Vocele se împereze, se dublează una pe alta, ajungînd țipete juri-ouă, și Vice, care avea no-udă ani se întrebă: „Unde o fi căcut avionul? Ufff! Tare așa mi mîna cere!”
— Ascultă — făcu vocea, curte și nedumerita din el, ca și cum și-ar fi spus „Am căzut din pat!” Aruncă pă-truța și, țipînd, jără zgornit, se apropie de ușa. Vocele se împereze, se dublează una pe alta, ajungînd țipete juri-ouă, și Vice, care avea no-udă ani se întrebă: „Unde o fi căcut avionul? Ufff! Tare așa mi mîna cere!”

el, Vice, se întrebă de ce mai venise. „Mă vreau pe mine?” Știa și așa destul de bine de ce plînge Sara. Une-ori, chiar și se părea că-i loarte mare și în clipa aceea nu-și dorea nimic, în ajară de întoarcere. Sara. Ea tre-buia să vină, să-l trezească și să-i spună că întotdeauna: „Hai, Vice, scoolă-te să nu-ntîrzi la școală. Spală-te bine, zicea, mîngiu-du-l cu mîna ei bătoată, aspră, și după aia să-ți bei laptele — e pe masă — și mînușă și plătina cu mere. Hai, Vice; am făcut plă-cinta pentru tine! Apoi ple-ca. Așa jăvea în fiecare zi; pleca în zori și se întorcea seara tîrziu. Știa că se du-ce la cîmp, la muncă, dar n-o întrebă niciodată, și ni-ci ea nu-i spunea. Se obiș-nuise. Nu se supăra că se juca singur, singurel. Copiii vecinilor îl ocoteau. Nici nu voiau să-l vadă. De alfel tot satul se uita chiorșit cînd se ducea sau venea de la școala, și mai ales femeile. Chiar și Lala, nebulă, se uita chiorșis. „Soldătețu!” așa zicea. „L-a făcut cu soldați, nerușinat!” Ce uricioasă și ro-toroașă asta! Cum să... Sara... Sara... Acum are să vină. Oricum ar trebui să-mi spună, să știu și eu, doar sînt destul de mare. Tare așa mi mîna cere. Numai să știu și eu să-i spun. Și Sara veni, îi auzi pa-șii. Apoi glasul.
— Vice! făcu ea. Te-ai trezit?
— El se întoarse cu spatele.
— Hai să mănușici! zise ea.
— Nu mi-e foame.
— Vice?
— O cută dureroasă, iscată între sprîncene, în sus și-n jos, în sens încers, era semn că el se gîndea la cu totul altceva. Făcru slînga-mpre-jur și se îndreptă spre ușă, pipăindu-și obrazul cu mîna. Se lărise cînd căzuze din pal; e drept, nu proa rău, dar totuși îl durca. O simi așa pînă în prag.
— E greu să faci avionul? Sara? întrebă el fără să se întoarcă. Spune e greu?
— Nu — zise Sara. Pentru mine e ușor.
— Va să zică știi?
— Da, Vice! veni, răgușit, răspunsul.
— Ah, mamă, ce bine! La non în clasă toți copiii știu. Și fetele, și băieții, știu. Mă-nțești și pe mine?
Sara tăcu îndelung. Nu se uita la Vice. Soarele din fereastră se umflă. Arde. Și lacrimile curgeau, apărin-du-i obrazii.
— Spune, mamă, ai să mă-nțești? stăru Vice.
— Da. Băiatul manii!...
Da...
— O, ce bine! Ce bine! Și Vice îi apucă mîna li-pind-o de obraz. Toată lu-mea-i a lui. Sara are să-l în-vețe să facă avioane. Acio-ne de hirtie.
DEM D. IONĂȘCU

Aprobare deplină, profundă mândrie patriotică

Îmbold în activitatea noastră cotidiană

Am luat cunoștință, prin intermediul presii, radioului, televiziunii, cu profundă satisfacție și cu înaltă mândrie patriotică de vizita înaltă a poporului nostru — în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al partidului — în zilele noastre din Asia. Îmi revin încă în memorie sentimentele din timpul entuziastelor primărie de care s-au bucurat toate țările noastre, ca o grădărire mărită de dragoste și simț de care se bucură România socialistă și poporul său în lume. Este încă o strălucită confirmare a politicii întelepte a partidului și statului nostru de apropiere sinceră, de înțelegere și prietenie față de țăările lacărușii socialist, în spiritul colaborării și al înfrățirii unității sistemului mondial al socialismului. Menirea relațiilor de colaborare dintre țările socialiste, bazate pe egalitate și respect reciproc — sublinia tovarășul Nicolae Ceaușescu în expunerea rostită cu prilejul aniversării semi-centenarului P.C.R. — este de a favoriza și stimula progresul economic și social al fiecărei țări în parte, de a contribui la dezvoltarea și prosperitatea fiecărei națiuni socialiste, de a asigura afirmarea tot mai puternică a speciilor și forțelor

creatoare a fiecărui popor. Cu aceste gânduri au plecat membrii delegației noastre și în numele acestora s-au așezat la masa convorbirilor oficiale. Vizita delegației române în avanposturile socialismului din Asia nu este o manifestare singulară. Ea se adaugă firesc la întregul șir de acțiuni similare ori de altă natură întreprinse de Partidul Comunist Român pentru dezvoltarea prieteniei și colaborării cu toate țările socialiste. În calitate de dascăl consider că noi, oamenii școlii, avem înalta datorie patriotică de a ne intensifica eforturile, de a ne valorifica în simț mai mare măsură cunoștințele, fantezia și inițiativa noastră pentru a modela oameni cît mai bine pregătiți profesional, crescuți în spiritul dragostei de patrie și partid, capabili să contribuie prin munca lor la creșterea permanentă a prestigiului țării noastre în lume. Cred că aceasta este, pentru noi educatori, una din semnificațiile majore pe care trebuie să le vedem în rezultatele deosebite de fructuoase ale vizitei delegației române în cele patru țări socialiste din Asia.

Lucian ARDELEANU, director al Casei pionierilor Petroșani

area datoriei zilnice, în realizarea unui transport neproșabil din toate punctele de vedere, manifestându-mi și pe această cale, mulțumirea pentru grija pe care o are partidul și statul nostru față de creșterea continuă a nivelului de trai și

pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă, prin dotarea căilor ferate cu cele mai moderne mijloace de transport.

Aurel MARCU, mecanic de locomotivă, depou C. F. R. Petroșani

Consecvența unei politici

Am urmărit cu viu interes vizita delegației de partid și guvernamentale a țării noastre în țările socialiste prietene din Asia. Pe parcursul vizitei am văzut permanent sentimentul tonic, încercat de milioane de oameni ai muncii din patria noastră, că facem parte dintr-un popor care și-a câștigat o neprețuită simpatie peste hotare, că simțim conștii de un partid, care se bucură de un mare prestigiu pe plan internațional. Întreaga vizită a însemnat un exemplu viu al politicii promovate de partid și guvern bazată pe principiile marxist-leniniste, ale internaționalismului proletar, de înfrățire și adâncire continuă a unității mișcărilor comuniste și muncitorești, a frăției de nezdărnicit dintre popoarele țărilor socialiste, a prieteniei și respectului reciproc ce trebuie să existe între toate popoarele lumii.

De nenumărate ori, în cadrul dezbaterilor pe care problemele păcii le-au adus la ordinea zilei, țara noastră s-a pronunțat cu o consecvență ce a re-

Aurel COMȘA, președintele judecătoriei Petroșani

Temelia unui climat de prietenie și pace

Atâturi de întregul nostru popor, am urmărit cu deosebită atenție vizita întreprinsă de delegația de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, în țările socialiste din Asia. Vizita s-a înscris ca un eveniment cu o puternică rezonanță în viața politică internațională. M-a impresionat în mod profund căldă și prietenească primirea făcută membrilor delegației de către popoarele țărilor vizitate, fapt care referență s-a dată mai mult stima și aprecierile de care se bucură politica partidului nostru, departe, peste hotarele patriei.

Activitatea desfășurată de delegația noastră s-a bazat pe principiile înscrise în hotărârile celui de-al X-lea Congres al P.C.R., urmind cu consecvență linia politică promovată de partid și statul nostru, menită să demonstreze că de necesar este ca țările socialiste să așeze relațiile dintre ele pe temelia egalității în drepturi, independenței, suveranității naționale și a fiecărui stat, într-ajutorării tovarășești.

Prin această vizită, consider că întregul nostru popor a avut ocazia să constate că de mare este prestigiul de care se bucură țara noastră în lume, realitate ce constituie pentru noi toți, oameni ai muncii, un îmbold în realizarea cu succes a mărețelor sarcini puse de construcția societății socialiste multilaterale dezvoltate.

FAPTE DE BILANT

Perioada trecută, 27.000 tone peste sarcini (devasind cu stevia zilele scaderii semestrului I), urmați de minerii de la Vulcan cu 13.000 tone, Lonea cu 8.000 tone, Paroseni cu 7.000, Petrița cu 6.000 și Bărbănteni cu 1.700 tone. Sub aspect calitativ se remarcă mince Dîlja și Lupeni care în semestrul I au dat carbune brut avind un conținut de cenusă cu 0,7 respectiv, 0,4 puncte mai mic decit norma înleasă admisă.

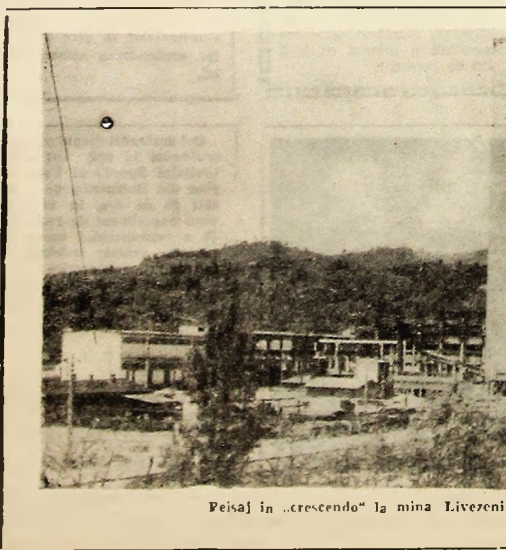
Realizările de factură pozitivă ale Centralei carburelor înregistrate pe ansamblul unităților sale din Valea Juiului, sînt în luna iunie cît și pe întreaga perioadă trecută, poartă deopritiva amprenta hărniciei și a preparatorilor, în egală măsură cu cea a minerilor. Rôul al acestei hărnicii combinate, al priceperii lucrătorilor celor trei preparatorii de a exploata la parametri înalți capacitatea instalațiilor de preparare planul pe luna iunie la producția netă a fost depășit cu peste 18.000 tone, ceea ce face ca de la începutul anului depășirea acestui important indicator să se ridice la 71.000 tone. Furnizarea, peste sarcini, consumatorilor, în luna iunie, a 3.200 tone brichete de carbune, iar pe întreaga perioadă a 6.300 tone carbune spălat pentru coc și a 6.100 tone pentru semicocs — sînt argumente tot atât de convingătoare despre capacitatea de muncă, de prestanță colectivă de preparatori.

(Urmare din pag. 1)

ven acumunțtoarea noastră împotriva sinicilor. Cine poate sta în calea lor? Din vorbă în vorbă, aflăm că sectorul obține rezultate foarte bune. Numai în primele două decade din luna iunie a dat peste plan 1750 tone de calcar. Angajamentul luat de comunistii de la carieră a fost de mult depășit și el se concretizează în cele 11.100 de tone date peste plan de la începutul anului. Discuția este

„CANONADELE” BANITEI

Interrupț de omul care a anunțat semnalul de alarmă. Minerii își adună utilajele, adăpostindu-se din calea avalanșelor. Numai artificierii rămîn să verifice încă o dată legăturile. Toți ne retragem într-o baracă după cotitură, departe de locul exploziilor. Aici așteptăm să începă puzăturile. Ascultăm încordată fiindă exploziile trebuie numărate. Deodată un bubuit puternic străbate zădulul, apoi altul și altul, multiplicat de ecouri. Era o adevărată canoadă, declanșată acolo în imina muntelui de piatră. Seful sectorului și maistrul Ioan Corbeș și Moise Magdău ne-au asigurat că au explodat toate încărcăturile. Am ieșit din adevărată canoadă și ne-am apropiat de locul unde arseveră loc exploziile. Din peretele stîncos parcă mizerăseră falcile uriașe ale unor „înrămă piatră”. Iar peste terasă se prăvălise o întregă avalanșă de roci care purtau. Acum începem o nouă operație de curățire, de îndărare și transport. „Pentru căi e bine. Atem piatră pentru cîteva trenuri — ne spune șeful sectorului. Miine pușăm în altă parte, pe calea-terasă. Așa că, n-avem probleme”. Spunea toate acestea cu mîndrie și siguranță. Oamenii își vedeau de treabă ca și cînd nimic nu s-ar fi întimplat. Numai nouă ne mai stăruia în urechi zgomotul canoadăi din carieră.

Peisaj în „crescendo” la mina Livezeni

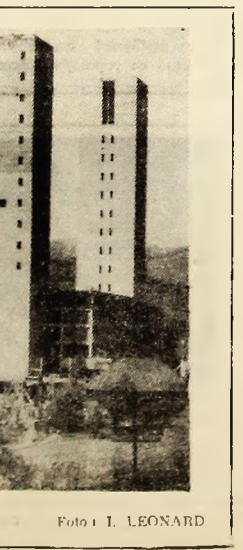

Foto I. LEONARD

ÎN CIRCUITUL RODNIC AL PROGRAMĂRII

Urmare din pag. 1

lența lor profesională s-a rutunjit în urma efectuării unor specializări la Centrul de perfecționare a presărilor coardelor, care funcționează în Capitală. Acești — puțini, decumdată — specialiști în prelucrarea automată a datelor, acești prosumati și proiectanți ai punerii la punct și de rulara pe alte calculatoare, a o serie de programe utile pentru unitățile miniere din bazin. Am fost încheiate contracte cu Academia de studii economice pentru proiectarea prelucrării automate a datelor de gestiune economică și cu Centrul de calcul al Ministerului Construcțiilor Industriale, referitor la programele teroite de activitatea de investiții. Se vor folosi — cu adaptările de necesar — programele existente, de la centralele de calcul din țară și care pot prezenta aplicabilitate la Centrală. Efortul de concepție concentrîndu-se asupra rezolvării problematiceilor cu specific minei. În momentul de față se lucrează la elaborarea metodologiei de calcul pentru stabilirea producției optime a abatoajelor. În prima fază se precunizează realizarea unui model matematic pentru prognoze de producție și pentru urmărirea îndeplinirii acestora, în abatoajele stratalui 3,

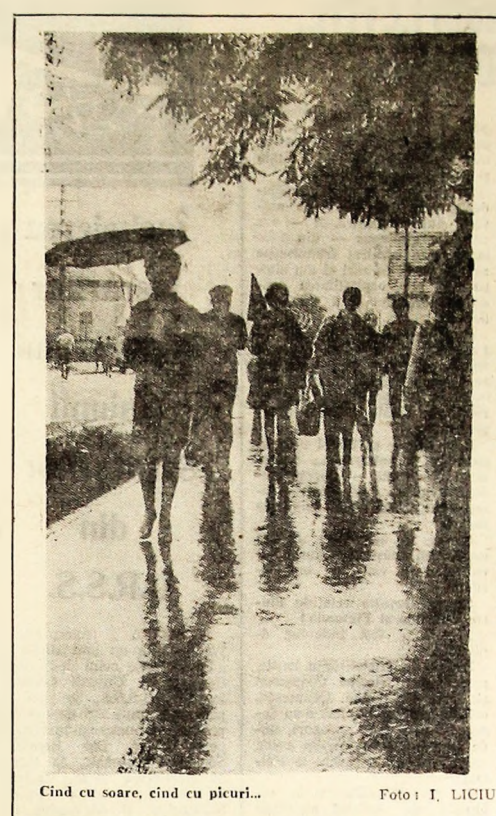
Determinante ale calității de student

Urmare din pag. 1

riabile, bachelareații își micsorează cu greu, cîi drept, pretențiile.

Întinlim încă eforturi nematerializate în certitudin, pentru că înseși premisele de la care se pleacă sînt false. Și așa se face tot mai mult simțită prezența mediatorilor. Cautzele apariției sale — cu specialist într-o reușită sigură la facultate prin dopaj intelectual — se pot afla, pe de o parte, în mentalitatea unor părinți care cred că este suficient să angajezi un bun profesor pentru ca fiii lor să devină pușosorii unor cunoștințe excepționale pentru a depăși rigorile concursului de admitere. Se neglijează însă esențialul o bună pregătire se formează în timp, pe baza unor calități și deprinderi de studiu continue și independente. Pe de altă parte, mediatorii apar și ca o consecință a deficienței reale a unor manuale, și nu credem că urșim dacă afirmăm că asemenea deficiențe sînt urșite hotărîtoare pentru elev, ca și pentru părințe, în angajarea unui îndumător cu experiență din afara școlii.

După opinia noastră mediatorii sînt folosiți și drept „armă” de apărare împotriva existenței admittii în facultăți. E firesc ca exigența să crească de la an la an. Dar tot altă de firese ar fi și faptul ca examinatorii să cunoască mai îndeaproape nivelul de pregătire al liceanului, prin organizarea unor consultații periodice. De asemenea, conside-

Cînd cu soare, cînd cu picuri... Foto I. LICIU

O sugestie...

Pentru satisfacerea cerințelor populației și valorificarea materialului floral produs în serele I.G.C., pe strada Republicii din Petroșani funcționează o florărie de unde cumpărătorii își pot procura florile preferate. Dacă înfrînarea unității corespunder necesităților populației, programul ei este nejudicios internit.

Se știe că cele mai multe cumpărături festive (cadourilor, aniversărilor etc.) au loc în zilele de sîmbătă și duminică. Este firesc ca în aceste zile numărul cumpărătorilor să fie mai mare. Dar sîmbăta după-amiază unitatea este deschisă numai pînă la ora 19. Înseria la acest neajuns se mai adaugă plecările vînzătorilor înainte de ora închiderii, așa cum s-a întimplat și sîmbăta 12 iunie a. c. cînd magazinul a fost închis cu 15 minute mai decît vreme. Situația respectivă a creat destule nemulțumiri în rîndul cîetănilor.

De aceea, considerăm că este necesar să se stabilească un alt program pentru ziua de sîmbăta astfel ca magazinul să fie deschis pînă la ora 20 sau 21. Acest program corelat cu un bogat sortiment de flori ar corespunder în cea mai mare măsură cerințelor cumpărătorilor.

Steagul roșu

Correspondenții și cititorii despre localitatea lor

Locuitorii circumscripției la muncă patriotică

In circumscripția electorală nr. 10 Paroseni, ai carei cetățeni m-au ales deputat, erau multe de făcut. Spre exemplu, s-a pus cu acuitate problema înlocuirii podetului din tub de ciment de peste pîrlul Măteșele cu altul din metal. La construirea noului pod au participat 45 de locuitori. Dintre ei amintesc pe Ioan Mîhăișă, Viorel Drăghici, Nicolae Ștefese, Petru Drăghici, Petru Păuș, Petru Drăghici lui Ionăș, Iie Manolescu și Gheorghe Radu. Un alt pod a fost construit pe Pîrlul mare. În total, cetățenii din circumscripția electorală nr. 10 au efectuat în perioada scursă din acest an 734 ore de muncă patriotică.

Gh. BANCUI, deputat în circumscripția electorală nr. 10 Vulcan

Cifre grăitoare

Mobilizați de organizațiile U.T.C. (inerii din orașul nostru au participat în număr mare la acțiunile de înfrumusețare și gospodărire a localității precum și la colorarea metalelor vechi. Entuziasmul lor s-a concretizat în cifre grăitoare. Bilantul arată că în perioada se a trecut din acest an ei au pres-

Gh. MARCU

Amenajări

Despre darea în folosință a noului depozit de petrolice petroliere din orașul Vulcan s-a scris la timpul potrivit. Strada ce ducea însă la depozit era aproape impracticabilă. Consiliul local al orașului a luat măsuri operative de reparare și modernizare a străzii. Lucrările s-au desfășurat în ritm rapid. În scurt timp strada a fost nivelată, s-au fixat borduri și s-a asternut un strat gros de piatră concasată. După ce piatră se va tasa, strada va fi asfaltată.

Concomitent cu amenajarea străzii, la intrarea în depozit, s-a făcut un loc de parcare pentru mașinile ce așteaptă să fie încărcate cu produse petroliere. Încă un amănunt: încărcarea unei mașini-cisternă cu benzina durează doar cinci minute.

N. TURCU

răm că s-a făcut prea puțin în liceele teoretice pentru orientarea școlară și profesională a elevilor. Și nu trebuie să căutăm prea departe efectele unor simptome deficiente: alegerea facultății mai este încă condiționată de numărul de locuri sau de dificultatea disciplinei de concurs. Iată, deci, cum se justifică existența mediatorilor care, trebuie să recunoaștem, unori pot salva o situație de moment, dar niciindată nu vor transforma o mediocritate într-o certă valoare intelectuală.

La concursurile de admitere în institutele de învățămînt superior nu ajunge să ne limităm numai la lemezinica cunoștințelor candidatului, ei trebuie să avem în vedere și modul în care ele sînt prezentate, stilul de expunere, capacitatea de sinteză și de gândire, care relevă mai obiectiv aptitudinile, perspectivele de dezvoltare ulterioară a înfrunului în cauză. Acestui viitor student nu-i sînt suficiente numai cunoștințele informative cu caracter static, ei trebuie să demonstreze și aptitudinea de a le valorifica și înțelegere printro gândire dinamică, sineura care-i va permite procesul său spiritual. Este bine să se acorde o apreciere mai bună acelor candidați care dovedesc asemenea aptitudini chiar dacă unele elemente informative le sînt lacunare, cu convinșererea că mai degrabă atribuțele intelectuale vor determina îmbogățirea informației decit invers. Fără calități intelectuale, fără posibilități reale de studiu, de sinteză, de gândire creatoare, vine un timp cînd memoria, înlocuită de un număr mult solicitat nu mai dă rezultate. Numai, că de multe ori, comisiile de examinare, verificind pe candidați strict în litera recomandărilor făcute de Ministerul Învățămîntului, privitoare la admiterea în învățămîntul superior, își exprimă adesea surpriza asupra unor tineri aparent „pregătiți” (în urma unor eforturi adesea exagerate pentru memorarea în scurt timp a cunoștințelor cerute de programa concursului) dar mai puțin dotati pentru a face față unor eforturi intelectuale, de întelegeri și valorificare a unor datele necesare pentru așezarea în facultăți, e de dorit ca învățămîntul liceal, cadrele sale didactice să-și perfecționeze conținutul activității de pregătire a elevilor, de formare a personalității lor intelectuale. Nu vom obosi niciodată în a propune căutarea unor cît mai active și rodnice forme de colaborare între liceu și facultate, între membrii corpului profesoral al celor două grade de învățămînt, pentru a ridica nivelul de cunoștințe, a stimula gîndirea și aptitudinile elevilor, înfrînărind și pe această cale prazul (mai adesea de ordin emoțional decit intelectual) dintre liceu și universitate, înlesnind pîtrunderea, în lumea universitară a celor cu adevărat apti, capabili, cu cele mai largi posibilități de afirmare profesională și cetățenească.

